

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

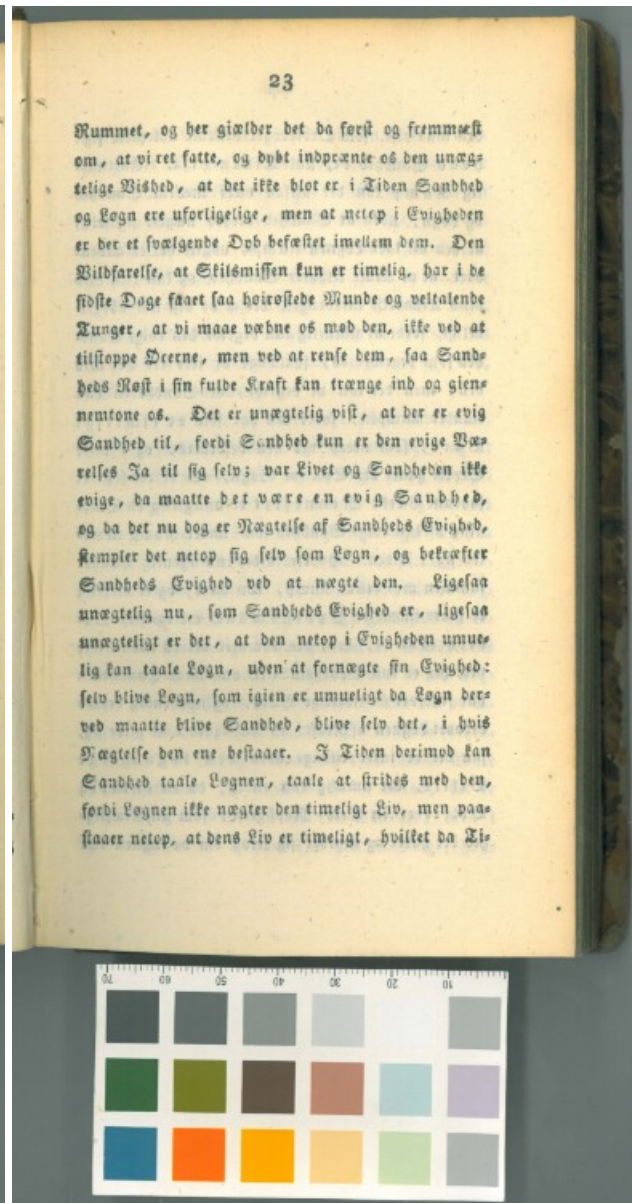
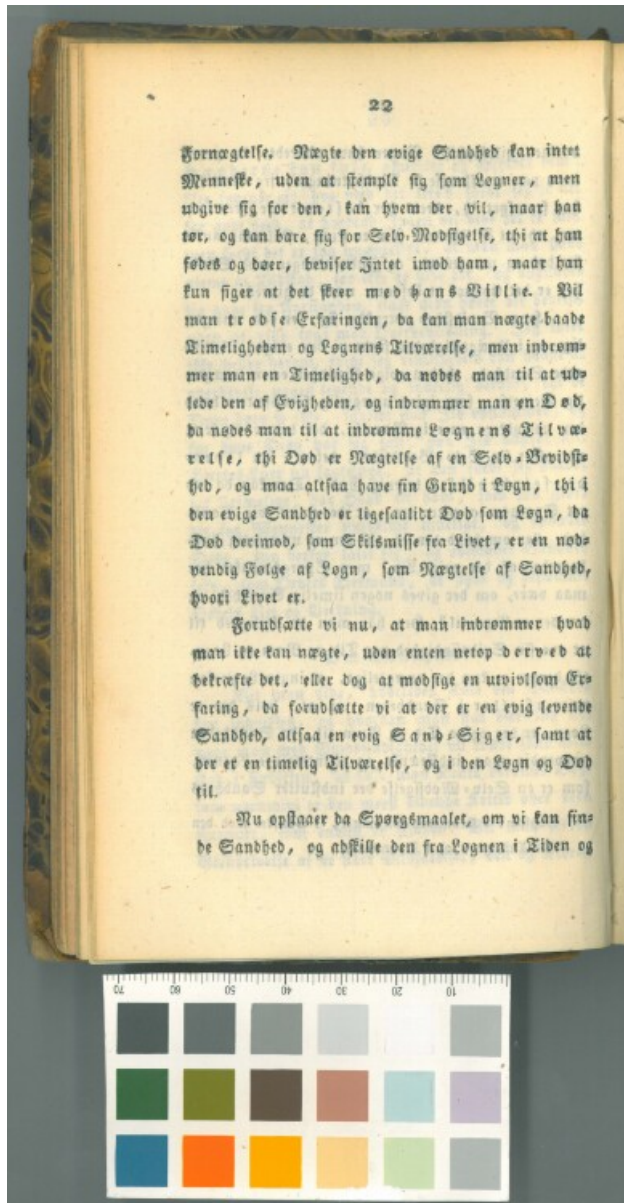
Titel: Udrag fra Om Sandhed, Storhed og Skønhed

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 22. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_2-txt-shoot-idm228/facsimile.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

den maa vise, som Dedsproget bestemte udtrykker sig: hvad Sandhed er, skal Tiden vise. En times lig Kamp kan der altsaa være mellem Sandhed og Løgn, uden at Sandhed derved nægter sig selv; at den vil lade Løgneren kæmpe, uagtet det er aabenbart, at al Kraft tilhører Sandhed, og kan kun med dens Tilladelse misbruges, det er os vist nok ubegribeligt, fordi vi umulig kan begribe den evige Sandhed som begriber os, saalænge vi ikke ere Et med den; men det kan vi begribe, at Sandheden kun tillader Kampen, fordi den har selv et timeligt Værk, som netop ved den befordres, og i dette Stykke gaar der Syn for Sagn, thi vi ere selv et saadant Værk: Menne sket er unægtelig en Skabning af den evige Sandhed som under Kamp udvikler sig i Tiden. Hvoledes det nu egentlig hænger sammen med denne Kamp, kan være, og er virkelig et saare indviklet Spørgsmaal, ret egentlig Dødsens Gaade, men her kommer det os endnu ikke ved, her er kun Spørgsmaalet, om, naar Sandheden har fuldført sit timelige Værk, og nødvendig derved berøvet Løgneren af Kraft, al Mulighed i at pttre sig, saa der er intet tilbage uden den løgnagtige Villie, der umulig kan endes, da en endelig Villie er en Selvs-Modsigelse, som en Kiærlighed det hader og imøder sig selv; om da Løgneren kan

indlemmes i Sandhed, hvilket er den Udflugt man har grebet til, for at redde Løgneren! Herpaa maa vi nu svare det bestemteste Nei, thi man dreie det hvordan man vil, saa er det ikke tænkeligt, uden under den Betingelse, at Sandheden enten skulde holde op at hade Løgneren, eller Løgneren holde op at hade Sandhed, men i begge Tilfælde blev Sandhed Løgn, og Løgn Sandhed, i begge Tilfælde havde da Sandheden igiennem Tiden nægtet sig selv, som vi veed er umuligt.

Det vil man da blive nødt til at indromme, at Hædet mellem Sandhed og Løgn er evigt, og at Løgnens Uendelighed eller evige Død er ligesaa unægtelig, som Sandheds evige Liv, og det veed vi altsaa, at Alt hvad der i Verden lægger an paa at forbinde Sandhed og Løgn, eller at skule Fiendskabet; det er Løgnens, Alt hvad som derimod lægger an paa at aabenbare det evige Fiendskab og afstille det Uforenelige i Kamp, det er Sandhedens Virkning og Skabning, dog saaledes, at selv Løgnens Virkning styres af Sandheds Haand til at befordre, hvad den efter Løgnens Villie skulde forhindre, og til at forhindre hvad den efter samme Villie skulde befordre. I Begrebet see vi altsaa, det er ingen Sag at afstille Løgn fra Sandhed, men i Erfaringen er det derimod ofte høit vanskeligt, hvis-

